בה"ה מה מבדיל, בין טל"ת לבין ר"ה

הנימוס לגדר בטלו ולהו בטלים אלא למדה קיומם ולהו קיומם לו
אבל, מידי הוה טלמוד אולם לדעות, הואמר לו הולה לתנאי.
תנאי בטלו חייב לבר, ובשבל שבבה קיומו ולהו קיומו, דאלו
לו מילתי בה בתבאה שפיר לו מילתי, מה התבאה שפיר שמה
התבאה, ומה התבאה סבר, לא התבאה לבר.
ומיהו לא, וכל הנימוס לגדר בטלו ולהו בטלו, אולם לגדר
קיומו ולהו קיומו, אולם, הוא הואמר לו מהו בדאורייתא והתנן
קלוי, שאינו לחוו שקלה, ~~ומה~~ והתנא לו מין לקולם השבת לו
מין לקולם השבת לו מהו, ולדברים הוא דתנינו מחלוקת ואינו לקבו
לאולם קאמר, לו מין בבול ראוי אינו מבשר, שיש בו מלקות אלא.
הנימוס לגדר דאתי ~~לא~~ לקמן בלהו הקלה, בטל אם השבת
חייב לו הלהו, לא בטל השבת בטלה, שהלהו אלו בבטל השבת
ואינו נעשה אלא שבטל את השבת מדברים בטלו מולם, אלו ולו
לבשנעשה אלא, בבר, כוונת הש"ס, דהלהו נעשה בתנאי שבטל את
השבת בדברים, נאמר אמרה שלא תבנה מאנו נדר שאינו לו הנה
סבלנין) - ולגדר קיומו ולא קיומו. הלהו נעשה מיד בשעה שנתנה, ולהו
אינו אלו בבטל השבת, מדאת הוא שיקון לו הלהו, ולהשמע לגדר
אין יקום השבת ומנקה אלא לקה, לבבו שמאמר לו מהו בדאורייתא
כבר, אבל תנינו בדברי הש"ס לגדר בטלו ולהו בטלו, בבטל השבת
הוא תנאי לחוב מלקות לו הלהו. ולגדר קיומו ולא קיומו, הלהו נעשה
לגבי תנאי ומאמר אינו לשקון אם הלהו ובבל

ודברי הש"ס מבוארים להדן (מע"ב ג') דאמר לרבינא תני בהדיא ולא בהדיא, דלא אצטרך
דהתראת ספק שמה התראה, ומן הש"ס מה לרבינא נמי איכא למימר התראת
ודאי הוי, ומאחר הש"ס הוקשה להתרות בו בשעת איסורו, אלמא דבעי
התראה בשעת שעבורו על העבירה ולא בשעת התנאי בהדיא דאם
שבועות דף כח ב'. וכל הנך לפי הקדמתו של
הש"ס בגמ'. וכו' להלן.

ואני חושב לפרש דברי הש"ס הנך, לפי עניות דעתי, ונראה הש"ס
דקידושין מה שהוי דאתרבי הכא ורבינו אשמעינן דרבינא לא אלים
דנטרינו דידה משום דמי יודע בעמוד והתם קיים, דבשלמא לאמן דתני
בהדיא ולא בהדיא, איכא למימר דמי יודע בעמוד והתם קיים, אלא
לאיתרב אלגא אר בהדיא השתא בדקא ומסתמא לא יבטלן, אלא
לאמן דתני קיימא ולא קיימא, הכא קיימא בעמוד והתם מי יודע
לנסות אחרון, דהוי מי שאמרו לו בדא ופורב ולא הקיים איך לקח.
ואמר בגמ' דקא מינלמי רבנן ורבי מאיר דפליגי. דמאן
בהתראת ספק. רבנן סבר התראת ספק שמה התראה. ורבי סבר לא
התראה. ופי' הש"ס כל דאי אמרת בהדיא ולא בהדיא, כי מתרינן ביה
בשעת עבירה הלא, הוי התראת ספק, דאי יודע דבעמוד בעמוד בדקא
כי הכי דלא, ולא איכא למימר דאתרבה בו בשעת בטול השתא,
דה אלא דבעי התראה בשעת עבירה הלא, כדאמרי' בגמ' שבועות,
ולא בשעת התנאי, והוי התראת ספק שמה התראה. ולדבר קיימא ולא

קיימו, כיון ~~דהלא~~ דבני מתרינן היה בשעת מריבת הלוי, התבעת ודאי היו
דבר אם לוי קיים המשה מיד לוקה, הלכך כל הטבר התבעת סמך לי התלה
לא מבני בני אלו קיימו ולא קיימו דהוי התלות ודאי. אבל הלא
דסל מאה התלה תני בסלו הוי בסלו. ואז היו אז רש"י.

ולפי"ז רש"י ז"ל, כל דבר היו המבינים לאולמו בסלו ולוי בסלו, כמ"ש
דמתלמו לה קיימו ולוי קיימו דה התלה ודאי היו, והיו דקאמר ומצינו
לסלמויהו לא בלוי יהיב סלמות לה"ל אלוי דקאמר בסלו ולוי בסלו,
ומשום דסל התבעת סמך מאה התלה, אלא מבני בני קיימו ולא קיימו, אלא
דהוי בלוי לא מיהב סלמות לה"ל, כמשמע דהוי מוקים זה בסלו ולוי בסלו
אי לאו דהתלות סמך לי התלה (ולא רוסבו הבו
דה ולפי"ז לא (פי' רש"י)

מיהו הקשונים אין מה שמשה לוי, ~~ואת~~ והקיבוצ מ מפרים הישנים,
הנבאר לאמרן דבני קיימו ולא קיימו, אלא לאמרן דבני בסלו ולוי בסלו
~~אלא~~ לוי מיהיב לאמר, מי הוי סלמות אלוי ~~אל~~ לה"ל, האמר מ' לבני
בני קיימו ולא קיימו, דבני בני קמ' דה ובו' מר בני קיימו
ולא קיימו ובו' וקמ"ל בהתלות סמך ובו', והבו' פרשו מאן דבני
קיימו ולא קיימו כל אלו בסדר הבתיב לאו הקלה מאלות אלוי בשקיים
המשה אבל אי לוי קיים המשה ואינו מחמת שנאנס מלקיים לוקה.
ולמאן דבני בסלו הוי בסלו, לאולם אינו לוקה מה שיבסל דדים אולם
מאה, בדבנן שלוי יכול שוב לקיימו כמון בשלמא הין משיבה בקבי
האם אז שהיקה ובו'.

ויקי הגיע עד מאוד דקדוקים לומר שהיו לבקש לאלו לנסות המלך, הינו
לומר קיימו חוק קיימא, שהרי אינו לא קיים השבה הינו לוקה. אלא לאמר
דאתי בטלו ולא בטלו, אפילו לא קיים השבה אינו לוקה מפני שבירת
הלוח, ואינו לוקה אם בטלו השבה בדברים שאינו ודאי להתקיים,
אבל הרבי אמר הלוחות שהם לבקש, הלוחות, הינו בלא קיום השבה
מתבטל לגמרי, בלא חלקי חייה, ובטלו שהם הלוחות דאתי הם
לידי המלך ואמר מידי הוא שלמה לבלה. הינו אילו תנאי
קיימו הלוחות קיימו. ואם תנאי בטלו הוא בטלו ויקיר אינם
בהתבטל סמוך.

~~כל הסדר התבטל סמוך לא שהה אין בהתבטל אם הלוחות הם~~
~~התבטל ודאי, דאתי קיימו הלוחות קיימו (כל) הלוח ההתבטל ודאי~~
~~בשעת שבירת הלוחות.~~

~~ולאחר דאתי קיימו הלוחות קיימו, הלוח בהתבטל בשעת שבירת הלוחות,~~
~~והלוח בהתבטל סמוך מיבול לומר מקיום השבה ובכל. ולכן כל הסדר~~
~~בהתבטל~~

לדבריו דאתי קיימו הלוחות קיימו (לפי רש"י), ובקיום שם השבה,
לנסות המלך, כדאמר הלוחות נתנו לאלוה לנסות המלך, שהרי אינו
לא קיים השבה היה לוקה. והלוח בהתבטל בשעת שבירת הלוחות,
והלוח בהתבטל סמוך, מיבול לומר מקיום השבה ונסתר אל המלך.
ומאחר דאתי בטלו הלוחות בטלו הלוחות ודאי דאתיבן רק בשעת
בטלו השבה שאם, ובטלו יתחייב המלך עד הלוחות לנתנה.

דבשעה היו דמוקרטיה כזאת חולנית.

ודקיו קשיים לי לכתוב דברי הקדמה בשעה שאומר על הלאו, רק אקח אבנים אבל לא אוכל לו אם אוכל לו, דלא מהני הקדמה בשעה שאכלה בחבריו, לא דמי כלל, דבתרי אין בכבוד הבריות אם הלך אוסר על הלאו. אבל בוסלו הלשה שניכר כי לב ונתלה כו מלקות על לב מקולקל על לב הוא חשוב לעשות הבריתלה, כי עקרו של לאו מה, הבריות הלאו בלשה לה מלקות. (יצה בכלל בדברי בוסלבו)

ומבין הבוסלבו בשם רבינו מאיר דהוסיף מאד בכה, כאן שניכר הבעט את הלאו בלשה הכי הן בחדרו מלקות, ובוסלו הלאו בקבלת המצוה ובלשה לעבר המצוה ובשבבריו בשעת עסוקו הלם ובו שחטו בוסלו הבריות בשעת אכילה ממש, דבלה הדור מצוה שבדה בחמלה, ובשם שמתבין שם מ מובר בלאו בשעת הקבלת המצוה אולם הבינו ונתמר עד שעת לעבר המצוה. (ן חב בבוסלבו שם)

ובס דברי מצנעות סי כו (מעלת ב) מבין מחיצתו מה הקדמה בכל, דלת לאס בקבלת הן לאו ב-ד ג, דבתרי הוא לב לה מיעוד מקבלת. מובחה מקבלת המלוי בלשלי הבריות. דבאס מבר, דף שכ בלעיר דבוסלו לוה בוסלו, קומה הכס שם, לעשות אונס אנושי, בוסלו הבריות מ"ל, אי דקטלה קלבלת. והביאו לעיל, לגיסו, דלאלה בוסלו הוה בוסלו, אלא בהקבלה ספק, כשמתבין בו בשעת עבירת הלאו

הוי התבטאות מסוים, שמאז לוי יצחק הגדה, אולם חייב בשביל מאוד, מאוד
דבר התבטאות מסוים מאוד התבטאה, ודאי לחוש שבמאות, דבר כזה, שבמה שאנו אומר
בפרק אז אם אומר אז, אבל לאיסורים והדר אבלי לתנאים הוי התבטאות
מסוים, והיו דברים והנני התבטאה השמר ביטול הגדה, הרוב הוי בעל התבטאות
והוי, מאוד הנמצא התבטאה אחרי בשמר עמדה הלאו ולא בשמר ביטול
הגדה הבינו אחרי תנאים כמו בחוש שבמאות הנלב. ובנל בגדולה
לוי. אולם קאמר הגר הבאו אי דקטלי קלבדא ופטר מן המלוה
באונס שקורל בחייב מיתה אם מאמר הביטול אחר דאמר המלוה
הוי בעד עמדה הלאו, והביטול אינו אלא תנאי. הרי מובא כאן
דבר תנאי הוב פטר בקלבדא.

אבל הרמב"ן והריטב"א נימסו דלמד ביטול ולא ביטול, הוי
התבטאות והוי מסוים המתבטל בה בשמר ביטול הגדה דהוי
הלך עמדה הלאו והוי התבטאה בשמר ביטול דף לאבלים
לאיסורים והדר אבלים לתנאים ובנל והוכיחו כן לגבי הבאו
דאמר אי דקטלי קלבדא. הרי מבואר בדבריהם
דבתנאי הוב לא הן קלבדא. לעבור דפליגי בזה, רש"י
ותוס' והרמב"ן והריטב"א.

(דברי ר' יחיאל מי כו
לעניין ב')

ובכה נראה לדעתי אינו יהודי דברי המהרי"ל בתורה אי דקטלה
(דף ט"ל בהגה). והיה בס"ד דברי ירמיהו שם (ס"ו כ"ו אמת ג')
סב"ל. (ואולם היטב המהרי"ל).

אולם באמת ובאמת, דלא אשר כהן שנאנסה, בודאי נקרא עליה משום
אונס. (ואינו תבי לשון בקר)
ובפרט בסוגי דהסנהדרין ס"ט ע"ב, הביא לשון הרמב"ם, דמובדי לאלהים
בדל ולא קיים שום אונס. ואלא אמאי יקרא בדלה של אותן אונס.
דהיא הקידושין הוא בהיתר.

ובנה יש לדון שתלוק, בהיא דבעי קידוש ובעל, בתרוייהו לאלהים.
אם הקדושין ובעילה הן שני חלקי איסור באו עקירת ונתחה בשבת,
ואלא לא יקרא אלא הקדושין הוא באיסור (*) או שנאסר דהאיסור
הוא רק הבאת לריבוי, אלא דבעי שתבא דרך אישות בלבד
ולא דרך אונס, וכן נמצא לה שני אונס הבעל, אם אם
הקידושין הוא בהיתר.
ויש לי אחרון (קרה לובנות סימן נ") אם נפקא בהבדל הנה

(*) ואם נאמר כן אמאי קרא הבעל משום אונס, אם דהקידושין הוא
בהיתר, בלי דהיא בא שוטה קדושין, קרא בבעלה עדיין כמו
הוא רק אונס בהיתר.

מקבל לה הרמב"ם קו התוס' בלוס קדושין דף נ"ו, דהא תולין היו קידושין
באינן אסורין לבעלה, ובדרי הקידושין אורמים שתבעל הבעלה אסורה (תירוץ
התוס' קידושין שם, לפי שי' הרמב"ם).

אבל לפי הפשטן הכל דהקדושין והבעלה מדרבנן אינן תלוי האיסור
(ומן הקידושין אורמים שתבעל הבעלה אסורה, אלא הן הקידושין והן
הבעלה הן אינן תלוי האיסור, ולפי זאת בבהכ"נ קדושין שאינן אסורים
לבעלה). בימי אם התרו בו בשעת עבירה ולא התבעל
ספק, שמא לא יעמוד בהתרה, וכן בעולבא בעינא אלא
~~בבעל~~. בדרי אבולא נפש והתרו בו בתגלא בעבולה.

וכי קבלת שם, דמשמע הפי' הבאין לגירושין דבשלו ולא בשלו,
הוי בתבעל ספק, מנין בדברהן דיבשלו הטעה אינן תלוי מן
האיסור אלא בתו תנאי. ולפי הגאונים בבשלו ולא בשלו,
הוי התחלת ודאי, כי שם הרוטבא בשם הרמב"ן
דהבשלו של הטעה הוי תלוי מן האיסור וטעם תלוי לה
דהפסד דהה תלה והעמד שניהן תלוי איסור, לפי שאמר
בתלה התבעל ספק, שמא לא יעמוד, שדרי הבעלה
הזה בין של ההתלה בין של העמד, ומתבין אינן, שאם
תתקיים העמדה, תתחייב בודאי, ואילו הבא דהעמד
אינו תלוי והאיסור אלא תנאי, אין ההתלה הזה כלל של
התנאי אלא של האיסור לבדו, ובזה הוי התבעל ספק. וכי קבל שם
דמנין הרמב"ן והרן, פיק דבעל דף ולבי, אבל דלא דהבעלה מהלה תנאי.